

Sygn. akt III Ca 1521/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący-Sędzia Sądu Okręgowego Roman Troll

Sędziowie Sądu Okręgowego: Magdalena Balion-Hajduk

Marcin Rak

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2019 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) L. G., (...) Spółki Jawnej

w T.

przeciwko M. K. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w J. Z.

z dnia 27 kwietnia 2018 r., sygn. akt I C 724/12

1) **oddala apelację;**

2) **zasądza od pozwanego na rzecz powódki 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

SSO Marcin Rak SSO Roman Troll SSO Magdalena Balion-Hajduk

Sygn. akt: III Ca 1521/18

UZASADNIENIE

Pozwem z 31 maja 2012 r. powódka (...) L. G., (...) spółka jawna wniosła o zapłatę 20500 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 28 lutego 2012 r. oraz wraz z kosztami postępowania sądowego, przeciwko pozwanemu M. K. (1). W uzasadnieniu wskazała, że nie uregulował on całej należności z umowy obejmującej dostawę i montaż stolarki okiennej (dziewiętnastu okien), a nie zezwolił na zamontowanie dwóch okien.

Pozwany wniosł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania. Podniósł, że okna miały być wykonane zgodnie z umową w jednej ramie.

Pismem z 25 października 2013 r. powódka dokonała ograniczenia roszczenia, wskazując, że pozwany dokonał częściowej zapłaty 10000 zł i zarachowała ją na poczet odsetek od 10000 zł od 28 lutego 2012 r. do 17 października

2013 r. (2129,86 zł) oraz na poczet należności głównej (7870 zł), dlatego ograniczyła swoje żądanie do 12629,86 zł wraz z odsetkami od 28 lutego 2012 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania.

Pismem z 22 listopada 2013 r. pozwany wskazał, że zapłata 10000 zł dotyczyła siedemnastu okien, które zostały pozwanego zamontowane.

Wyrokiem z 27 kwietnia 2018 r. Sąd Rejonowy w J. Z. umorzył postępowanie ponad 12629,86 zł (pkt 1.), zasądził od pozwanego na rzecz powódki 12629,86 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 28 lutego 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. (pkt 2.), zasądził od pozwanego na rzecz powódki 3942 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 2417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 3.) i nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w J. Z. 350,33 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo ze Skarbu Państwa (pkt 4.).

Orzeczenie to zapadło przy następujących ustaleniach faktycznych: 16 grudnia

2011 r. strony zawarły na piśmie umowę obejmującą dostawę i montaż stolarki okiennej, obejmowała ona dziewiętnaście sztuk okien, w łącznej cenie 23500 zł. W dokumencie umowy zaznaczono, że okna mają być wykonane w kolorze mahoniowym, z czarną uszczelką, w systemie trójszynowym; nazwę okien oznaczono jako „B. rondo”, listwa: rondo; na dokumencie narysowano widok każdego z okien od wewnątrz, a nadto zaznaczono szerokość, wysokość, ilość i cenę każdego z okien; zaznaczono także, że umowa obejmuje montaż uproszczony, klamki na kluczyk oraz klamki w kolorze starego złota; przy poszczególnych rysunkach okien, zaznaczano także dodatkowe wymagania, takie jak: „kluczyk”, „niski próg”; w przypadku okna z pozycji 5. do rysunku dopisano jedynie słowo „kluczyk”; do rysunku okna z pozycji 8. dopisano „ruch. słupek, niski próg, fix skrzydło, kluczyk”.

Zgodnie z ogólnymi warunkami umowy (pkt 7.) kupujący zobowiązał się do uregulowania całej należności za usługę gotówkowo, bezpośrednio po jej wykonaniu. Zamawiający nie może odmówić zapłaty za dostarczony towar lub wykonaną usługę zgodnie ze spisaniem zamówieniem. Reklamacja nie może być powodem do odmowy zapłaty za dostarczony towar (pkt 9.). Zgodnie z pkt. 31. ogólnych warunków umowy za nieterminową zapłatą zostaną naliczone zamawiającemu odsetki ustawowe.

Zgodnie z warunkami gwarancji, klient zobowiązany był do ilościowego i jakościowego odbioru wyrobów i towarów w zakresie wad jawnych, które nie mogą być podstawą reklamacji po dokonaniu odbioru. Za wady jawne uważa się niezgodności: ilościowe, wymiarowe, podziałów wewnętrznych, kolorów i funkcji, a także mechaniczne uszkodzenia szyb i profili. Niezgodności te oraz inne wady jawne muszą być zgłoszone przy odbiorze pod rygorem utraty prawa do gwarancji. Producent nie ponosi kosztów związanych z demontażem i montażem stolarki z wadami jawnymi.

21 i 22 lutego 2012 r. przystąpiono do montażu zamówionych okien, na miejsce montażu, 22 lutego 2012 r., dostarczono także okna wielkogabarytowe, oznaczone w umowie pod poz. 5. i 8. W protokole odbioru usługi budowlano-montażowej wskazano, że na życzenie klienta nie zamontowano dwóch okien, z pozycji 5. i 8. umowy; w nawiasie umieszczono dopisek opatrzony podpisem (...), że okna te są niezgodne z zamówieniem. Nadmieniono, że klient nie chce dwóch okien wykonanych przez (...), prosi albo życzy sobie wykonania w jednej ramie zgodnie z umową, a do pozostałych okien nie zgłasza zastrzeżeń. Protokół ten został podpisany przez M. K. (2). Nadto na dokumencie M. K. (2) wpisała własnoręcznie, że wnosi o niezwłoczną realizację w zakresie okien z poz. 5. i 8., a nadto że wpłacono montażystom 3000 zł, natomiast pozostała kwota zostanie rozliczona po zakończeniu realizacji umowy.

Pismem z 1 marca 2012 r., nadanym do pozwanego 6 marca 2012 r., A. S. poinformował go, że w jego ocenie okna zostały wykonane zgodnie z umową, a okien takich nie można wykonać w jednej ramie, dołączył do tego pisma informację udzieloną mu przez Dyrektora Handlowego producenta okien.

7 marca 2012 r. pozwany, w piśmie adresowanym do powódki, poinformował, że odstępuje od umowy kupna okien i zaznaczył także, że oczekuje zwrotu wpłaconych 3000 zł bądź w wykonania okien z poz. 5. i 8. zgodnie z zamówieniem, to znaczy w jednej ramie, które dostarczono w dwóch ramach, co powoduje brak symetrii i psuje efekt końcowy.

Powódka poinformowała pozwanego, że wykonanie okien w sposób wskazywany przez niego w pismach, spowodowałby brak gwarancji i niemożliwość montażu w budownictwie mieszkaniowym, z uwagi na brak zgodności z normami. W piśmie z 14 marca 2012 r. poinformowano nadto, że spółka domaga się zapłaty za wykonaną część usługi (zamontowane okna) oraz domaga się umożliwienia montażu dwóch pozostałych okien.

Strony podjęły następnie negocjacje, zmierzające do zawarcia porozumienia, do ugody jednak nie doszło.

Pozwany do pozostawionych otworów okiennych zamówił finalnie okna w firmie (...), na które uzyskał gwarancję; są one wykonane w jednej ramie, przy czym konstrukcję jednego z nich zmieniono z trzyskrzydłowej na dwuskrzydłową.

17 października 2013 r. pozwany wpłacił na konto powódki 10000 zł.

Umowę na dostawę i montaż stolarki okiennej spisywano w oparciu o wykonywany na miejscu montażu pomiar. Pomiaru tego dokonywał D. B.. Przy pomiarach obecny był M. K. (1). D. B. nie zapoznawał się z projektem budowlanym dotyczącym domu państwa K.. W toku pomiarów nie ustalano, czy okna mają być wykonane w jednej, czy w dwóch ramach. Schematy zawarte w umowie, w oparciu o dokonane przez D. B. pomiary, rysowała B. M., która zajmowała się obsługą zamówienia. Przy podpisywaniu umowy był obecny M. K. (1) oraz jego żona M. K. (2). Zarówno przy pomiarze, jak i przy spisywaniu umowy, M. K. (1) podkreślał, że okna mają być wykonane bez poprzeczek. Powodowało to konieczność wzmocnienia ram stałą, o czym M. K. (1) został poinformowany. Zastosowanie wzmocnień stalowych powodowało także wzrost ceny okien, o czym M. K. (1) został poinformowany. B. M., nie przyjęła od M. K. (1) projektu budowlanego budynku. O technicznej stronie wykonania okien decyduje ich producent, który udziela na okna gwarancji. Standardem jest, że okna o dużych gabarytach są wykonywane w dwóch ramach.

W toku spisywania zamówienia z M. K. (1) B. M. kontaktowała się z producentem okien, aby potwierdzić zgodność zamówienia z normami technicznymi i ich możliwość wykonania bez poprzeczek.

Z podpisanej przez strony umowy nie wynika, czy dotyczy ona okien wykonanych w jednej ramie, a na podstawie umieszczonych w niej rysunków nie sposób określić, jaka miała być budowa ram okiennych.

M. K. (2) była obecna jedynie przy spisywaniu umowy. Nie była obecna przy pomiarze okien. Dokonywała natomiast ich odbioru i podpisała jego protokół. W dniu montażu M. K. (2) i M. K. (1) byli przygotowani na dokonanie zapłaty, mieli ze sobą odpowiednią kwotę pieniędzy.

Zamówione okna, oznaczone w umowie pod poz. 5. i 8., zostały wykonane w systemie B., którego użycie wyraźnie zaznaczono w dokumencie umowy. (...) ten nie umożliwia wykonania okien z profilem aluminiowym w jednej ramie. Okna zamówione przez M. K. (1) w firmie (...), były wykonane z innych profili okiennych, aniżeli te, w oparciu o które okna wytwarzał producent współpracujący z powódką. Nie było technicznej możliwości, aby z profili okiennych w systemie B. wykonać w sposób zgodny ze sztuką stolarską, okna o wymiarach uwidoczonych w zamówieniu w jednej ramie. Okna, opisane w umowie jako poz. 5. i 8., wykonano zgodnie ze sztuką stolarską.

B. M. w toku realizacji zamówienia, kontaktowała się z M. K. (1), wskazując na problem z jednym z okien piwnicznych i uzyskując zapewnienie M. K. (1), że okno to może być o 10 cm mniejsze, aniżeli było umówione.

Sąd Rejonowy nie dał wiary twierdzeniom M. i M. K. (1) w zakresie, w jakim twierdzili oni, że uzyskali zapewnienie B. M. w przedmiocie konstrukcji budowy okna, jako okna jednoramowego, a w części zważeniowej wskazał, że świadek nie potwierdziła tego, a także D. B. nie wskazywał na takie okoliczności, brak też zastrzeżenia w tej części w umowie.

Przy tak dokonanych ustaleniach faktycznych Sąd Rejonowy, przywołując regulacje art. 355 k.p.c., art. 203 § 1 i 4 k.p.c., art. 451 k.c., wobec ograniczenia powództwa umorzył w części postępowanie, biorąc pod uwagę uregulowanie w toku procesu 10000 zł i zaliczenie jej przez powódkę także na odsetki. Ponadto Sąd Rejonowy, orzekając co do dalszej części żądania powódki, przywołał regulacje art. 556 k.c., art. 556¹ § 1 k.c., art. 565 k.c., art. 6 k.c., art. 232 k.p.c., art. 535 § 1 k.c., uznając zasadność tego powództwa. Zaznaczył przy tym, że z dziewiętnastu zamówionych okien tylko co do dwóch pozwany zgłaszał zastrzeżenia (okna wielkogabarytowe z poz. 5. i 8.), oczekując, że zostaną wykonane w jednej ramie; za dostarczenie i za montaż okien należała się zaś stronie powodowej umówiona zapłata.

Sąd Rejonowy ocenił, że oświadczenie pozwanego o odstąpieniu od umowy nie było skuteczne. Zaznaczył przy tym, że tylko dwa okna były kwestionowane, a więc tylko w tym zakresie mogłoby dojść do odstąpienia od umowy, ale pozwany nie wykazał, aby sporne okna były obarczone wadą fizyczną. Powódka zaś, w sposób przekonujący wykazała, że zawarła z pozwanym umowę, a dostarczone przez nią na miejsce montażu okna, były wykonane w sposób technicznie prawidłowy i zgodny ze sztuką, a nie było technicznej możliwości wykonania okien w sposób odmienny z komponentów opisanych przez strony w dokumencie umowy. Dostarczone przez stronę powodową okna były wykonane w systemie B., tak jak oznaczono w umowie, miały odpowiednią szerokość, wysokość i kolor.

Sąd Rejonowy ocenił zastrzeżenia pozwanego co do dwóch okien, jako niezgodnych z umową, za niewykazane. Zaznaczył przy tym, że jedynymi osobami, które potwierdzają, aby ustalenia co do ilości ram okiennych były czynione, są bezpośrednio zainteresowani

w sprawie: pozwany oraz przesłuchiwana w charakterze świadka jego żona; ich twierdzenia uznał za nieprzekonujące w świetle zasad doświadczenia życiowego i logiki. Podkreślił, że informacja o sposobie wykonania okna (ilości ram) jest niewątpliwie istotna dla obu stron umowy. Okoliczności, że strony w ogóle rozmawiały o ilości ram okiennych, w jakich mają być wykonane okna, nie potwierdziła świadek B. M., choć była ona osobą bezpośrednio odbierającą zamówienie od pozwanego; także świadek D. B. nie wskazywał, aby w jakiegokolwiek rozmowie z pozwanym, ten podkreślał, by okna miały być wykonane w jednej ramie; zastrzeżenia takiego brak jest również w samym dokumencie umowy, a przecież strony w umowie w sposób wyraźny zastrzegły system, w jakim mają być wykonane okna (system B.), wskazały w niej szereg warunków technicznych, takich jak ilość szyb, a nawet rodzaj klamek, kluczyki do klamek, niski próg; dlatego niezrozumiałym jest, czemu w dokumencie tym mianoby nie ująć istotnej i, jak twierdzi pozwany, wielokrotnie przez niego podkreślanej cechy okien, jakim jest ich wykonanie w jednej ramie, zwłaszcza jeśli pracownikom powódki (w tym B. M.) wiadomym jest fakt, że o konstrukcji okna decyduje bezpośrednio producent, a okna o dużych gabarytach są przez spółkę standardowo dostarczane w dwóch ramach. Jeżeli pozwany rzeczywiście czyniłby takie zastrzeżenia, a zastrzeżenia te byłyby dla niego tak istotne, jak wskazywał później, to całkowicie niezrozumiałym jest, dlaczego nie domagał się ujęcia tych zastrzeżeń

w treści dokumentu umowy. Nie jest też logicznym twierdzenie pozwanego, że strona powodowa podjęła się wykonania okien w jednej ramie, skoro w zamówionym systemie B. wykonanie takie było technicznie niemożliwe, co potwierdził zarówno bezpośredni producent okien, jak i powołany w toku rozprawy biegły, a innym systemem nie dysponowała. Nielogicznym jest nadto, by świadek B. M., dochowując należytej staranności poinformowała pozwanego co do planowanej zmiany wymiaru okna piwnicznego (jego zmniejszenia o 10 cm), a zaniechała dokonania takiej informacji w zakresie konstrukcji ramy okiennej, co do której pozwany miał wielokrotnie podkreślać, jak istotna jest to cecha z punktu widzenia projektu budowlanego. To spowodowało, że Sąd Rejonowy ustalił, iż strony nie umawiały się co do tego, w jaki sposób ma być wykonana konstrukcja okna, a ustaliły jedynie, z jakich komponentów okna te mają być stworzone.

Powódka wykazała, że zawarł z pozwanym umowę oraz wykonała ją w sposób technicznie prawidłowy, a pozwany nie wykazał okoliczności przeciwnej, dlatego za wykonanie umowy należała się jej stosowna, umówiona zapłata. Sąd Rejonowy zasądził więc pozostała część wynagrodzenia, a odsetki zasądził od 28 lutego 2012 r. – 6 dni po dacie czynności montażowych, gdyż zgodnie z zawartą umową, zobowiązanie do zapłaty ceny stało się wymagalne w dacie montażu okien – 22 lutego 2018 r.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c., § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu i § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, biorąc pod uwagę przegranie sprawy przez pozwanego i reprezentowanie drugiej strony przez radcę prawnego (jego wynagrodzenie wyniosło 2400 zł, a 17 zł opłata od pełnomocnictwa), uiszczenie przez powódkę opłaty od pozwu (1025 zł) oraz zaliczki na opinię biegłego (500 zł). O kosztach sądowych orzekł zaś stosując regulację art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, gdyż nie zostały one pokryte w łącznej wysokości 350,33 zł.

Apelację od tego wyroku złożył pozwany zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie: art. 556 k.c., art. 556¹ § 1 k.c., art. 565 k.c. w brzmieniu nadanym ustawą z 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta, poprzez ich zastosowanie pomimo, że przepisów tych nie stosuje się w związku z art. 51 ustawy z 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta; art. 1 i art. 8 ustawy z 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego poprzez ich niezastosowanie; art. 565 k.c. - niezależnie od stanu prawnego zastosowanego przez Sąd Rejonowy - pomimo że nie znajdują zastosowania do umowy zawartej przez strony 16 grudnia 2011 r. w reżimie sprzedaży konsumenckiej, na co wskazuje art. 1 ust. 4 ustawy z 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego.

Przy tak postawionych zarzutach wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania; ewentualnie o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa w całości, wobec skutecznego odstąpienia przez pozwanego od umowy z 16 grudnia 2011 r. oraz obciążenie powódki kosztami procesu za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie jako bezzasadnej oraz zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy są prawidłowe, a jako takie Sąd Okręgowy uznaje za własne. Nadmienić należy, że bezpośrednie zarzuty apelacji nie odnoszą się do stanu faktycznego sprawy, a jedynie do niewłaściwego zastosowania prawa materialnego.

Sąd Okręgowy jako sąd merytoryczny samodzielnie stosuje zaś prawo materialne niezależnie od tego zastosowanego przez Sąd Rejonowy.

Sąd Rejonowy zastosował przepisy kodeksu cywilnego dotyczące rękojmi za wady fizyczne rzeczy, w sytuacji gdy zarówno umowa została zawarta, jak i wykonywana w chwili obowiązywania ustawy z 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz zmianie Kodeksu cywilnego. Pomimo więc utraty mocy przez tą ustawę 25 grudnia 2014 r. należało ją stosować do tej umowy, a to zgodnie z art. 51 ustawy z 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta. Właściwie więc przywoływane są zarzuty naruszenia tych regulacji prawnych, albowiem w art. 1 ust. 4 ustawy z 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz zmianie Kodeksu cywilnego wskazuje, że nie stosuje się do sprzedaży konsumenckiej regulacji art. 556-581 k.c.

W rozpoznawanej sprawie mamy do czynienia z koniecznością ustalenia jakiej treści umowę strony zawarły w zakresie dwóch z wykonanych okien. Sąd Rejonowy słusznie zauważył, że przedstawiona pisemna umowa wraz z rysunkami nie wskazuje na to, czy miały być one wykonane w jednej, czy też w dwóch ramach.

Apelujący nie kwestionuje bezpośrednio w środku odwoławczym oceny dowodów, ani naruszenia jakichkolwiek przepisów proceduralnych w tym zakresie. Wskazuje zaś, że zmiany umowy nie mogą być dokonane w formie innej

niż pisemna pod rygorem nieważności, a świadek B. M. zeznała, że narysowała na rysunkach do umowy okna jednoskrzydłowe.

Trzeba tu zaznaczyć, że umowa składa się z oświadczeń dwóch stron, które należy oceniać przez pryzmat art. 65 § 1 i 2 k.c.: zasad współżycia społecznego i ustalonych zwyczajów, przy czym w umowach bierze się pod uwagę zgodny zamiar stron i cel umowy, niż jej dosłowne brzmienie.

Ocena dowodów nie może być uznana za właściwie dokonaną na podstawie jednego elementu jakiegoś dowodu wyrwanego z całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego. Rzeczywiście świadek B. M. zeznała, że narysowała okna jednoskrzydłowe /k. 173/, niemniej jednak w dalszym przesłuchaniu wskazała, że nie pamięta czy dzwoniła z tym do klienta, gdy przyszło potwierdzenie na oka dwuskrzydłowe, a z zasady nie dzwoniła, gdy szczegóły techniczne nie miały znaczenia /k. 173/. Dodatkowo wcześniej zeznała, że nie rozmawiano o tym, czy okna mają być w jednej ramie; także drugi ze świadków – D. B. – wskazywał, że w trakcie pomiarów nie było mowy o oknach w jednej ramie, ale o tym, by były one bez poprzeczek i takie przyszły /k. 170-171/. Z tego wynika, że strony nie umawiały się co do wykonania okien w jednej ramie. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów w tym zakresie, przedstawiona co prawda w części zważeniowej, jest właściwa, a stanowisko pozwanego w tej kwestii stanowi tylko zwykłą polemikę z prawidłowo ustalonymi faktami, dodatkowo zarzuty skonstruowano na podstawie wyrwanego elementu z materiału dowodowego, pomijając dalszy materiał dowodowy. Tezy apelacji są więc nacechowane jednostronnością bez odniesienia się do pozostałego materiału dowodowego. W apelacji nie wykazano zaś sprzeczności z materiałem dowodowym, natomiast ocena tego materiału dokonana przez Sąd Rejonowy mieści się w granicach zakreślonych art. 233 § 1 k.p.c., nie została przekroczona granica swobodnej oceny dowodów, a wnioski co do faktów w sposób logiczny wynikają z treści dowodów zgromadzonych w sprawie. Równocześnie Sąd Rejonowy poddał ocenie w sposób kompleksowy i właściwy cały materiał dowodowy zebrany w sprawie, a skarżący nie wykazał, aby uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, tymczasem tylko takie uchybienia mogą być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów, nie jest bowiem wystarczające samo przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu.

W tych warunkach, jeżeli pozwany nie informował o tej, istotnej dla niego, jak obecnie wskazuje, okoliczności drugiej strony umowy, to nie może teraz zasadnie twierdzić, że umowa została niewłaściwie wykonana, bo przecież strony nie umówiły się co do tego, aby okna wielkogabarytowe były w jednej ramie. To powoduje, że zarzut dotyczący braku zmiany umowy też jest bezzasadny; w takiej bowiem sytuacji nie doszło do sprecyzowania tej konkretnej kwestii w umowie, a inne – dotyczące szczegółów – zostały tamże ujęte.

Ważne jest też to, że świadek B. M. kontaktowała się, przed wykonaniem umowy, z pozwanym w kwestii dotyczącej okien piwnicznych otrzymując jego akceptację co do zmian w tej części. To wskazuje, że nie było powodu, aby nie informowała go

o zmianach co do okien wielkogabarytowych, jeżeli takie zmiany były. Brak poinformowania o tej kwestii pozwanego w sposób logiczny prowadzi do wniosku, że nie stanowiło to podstawy ustaleń w umowie. Ocena całego materiału dowodowego w tej sprawie wskazuje na brak takich ustaleń w umowie.

Jeżeli strony nie umawiały się na szczególny sposób wykonania okien w jednej, czy też w dwóch w ramach, to pozwany nie może skutecznie zarzucać nieprawidłowego wykonania umowy z tego powodu. Strona powodowa bowiem wykazała, że umowa tego nie dotyczyła. Trzeba tu podkreślić, że - co nie jest kwestionowane - biegły wyraźnie zaznaczył, iż przedstawione do montażu okna zostały wykonane prawidłowo pod względem technologicznym. Towar pozostawał więc zgodny z umową. To zaś oznacza, że nie było podstaw do odmowy zamontowania tych okien, a jednocześnie odmowy zapłaty wynagrodzenia za ich sprzedaż i montaż. Z ustaleń faktycznych wyraźnie wynika, że rozmowy dotyczyły jedynie poprzeczek (pozwany ich nie chciał), a nie kwestii związanej z ramami okien; świadek D. B. także wyraźnie wskazuje, że okna przyszły bez poprzeczek, ale w dwóch elementach /k. 170-171/. To też, w aspekcie pozostałego materiału dowodowego, tłumaczy powody braku kontaktu B. M. z pozwanym w kwestii wykonania okien wielkogabarytowych.

Dlatego też, na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy z 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego w związku

z art. 4 ust. 3 tej ustawy, należało uznać, że towar konsumpcyjny jest zgodny z umową, a co za tym idzie - zgodnie z art. 8 ust. 4 tej ustawy - nie przysługuje pozwanemu skuteczne prawo do odstąpienia od tej umowy.

Powyższe powoduje, że roszczenie powódki jest zasadne i to pomimo zastosowania przez Sąd Rejonowy niewłaściwych regulacji prawa materialnego w zakresie rękojmi za wady fizyczne. W pozostałej części zastosowana przez Sąd Rejonowy regulacja prawna jest prawidłowa. Powódka wykonała swoją część umowy i należy jej się wynagrodzenie. W realiach rozpoznawanej sprawy pozwany nie może skutecznie uchylić się od uregulowania tego zobowiązania, bo jego oświadczenie o odstąpieniu od całej umowy nie jest skuteczne. Wykazano bowiem, że towar był zgodny z umową.

Jednocześnie trzeba zaznaczyć, że pozwany w toku procesu uregulował częściowo należność, a powódka w sposób właściwy zaliczyła ją wpiern na należności uboczne związane z tym świadczeniem, a następnie na zalegające świadczenie główne. Właściwie więc zaliczyła je w części tej należności na odsetki za opóźnienie. Do tego opóźnienia bowiem doszło, gdyż montaż mógł być wykonany 22 lutego 2012 r., a nie został wykonany z powodów leżących po stronie pozwanego, który uniemożliwił jego wykonanie, wskazując na niewłaściwość tych dwóch okien, co okazało się ostatecznie bezzasadne.

Dlatego też, pomimo zasadności materialnoprawnych zarzutów podniesionych w apelacji, nie mogła ona doprowadzić do zmiany zaskarżonego orzeczenia, gdyż ostatecznie okazała się bezzasadna w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym. Odstąpienie bowiem przez pozwanego od umowy nie było skuteczne, gdyż okna zostały wykonane zgodnie z zawartą umową, a także w zgodzie z technologią – te okoliczności zostały wykazane.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 k.p.c., apelację pozwanego, ostatecznie jako bezzasadną, należało oddalić.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego zapadło na podstawie art. 98

§ 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c., § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz § 10

ust. 1 pkt 1 tego rozporządzenia, albowiem pozwany przegrał sprawę i powinien zwrócić powódce koszty zastępstwa procesowego.

SSO Marcin Rak SSO Roman Troll SSO Magdalena Balion-Hajduk